

Arrest

nr. 254 406 van 11 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. EL-KHOURY *loco* advocaat J. HARDY en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 5 maart 2020 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 11 maart 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 mei 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers op 24 (verzoeker) en 26 augustus (verzoekster) 2020 gehoord.

1.3. Op 29 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 4 november 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), G. E. P. E., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U woonde heel uw leven in Ciudad Delgado, maar toen u problemen kende verhuisde u naar het huis van uw moeder in een privékolonie te Lourdes Colon. U bent niet gehuwd, maar heeft wel een relatie met F. G. G. V. (...) (DVZ, (...); CGVS, (...)). U heeft uw secundair onderwijs afgerond, volgde nog een opleiding Engels aan een privéacademie en u werkte sinds januari 2019 tot aan uw vertrek voor een callcenter genaamd Telecel.

In de wijk waar u woonde probeerde de leden van bende 18 die er de controle hadden heel de tijd de bewoners voor hun kar te spannen door hen te vragen hen te informeren wanneer de politie in de buurt was. De bendeleden hadden dit ook reeds regelmatig aan u gevraagd, maar u weigerde steeds mee te werken. Eén van die bendeleden die u medewerking vroeg was een buurman van u genaamd C. M. (...).

Op 3 juni 2018 kwam u C. (...) in dronken toestand tegen in uw straat. Toen hij u zag, nam hij zijn auto en reed hij volle gas achteruit met de intentie om u aan te rijden. U kon op het nippertje ontsnappen en C. (...) zei u dat hij u vandaag ging doden. U bent dan snel naar uw huis gevlucht. C. (...) belde 4 andere bendeleden op en maande hen aan wapens mee te brengen om u te vermoorden. Uw vader belde de politie voor hulp, maar die gaven hier geen gehoor aan.

Toen u zag dat C. (...) niet meer voor uw huis stond bent u snel naar het huis van uw tante gegaan die eveneens in de kolonie woonde. Ze belde uw moeder op die u met een politiepatrouille naar haar huis in Lourdes Colón bracht.

Vervolgens besloot u asiel aan te vragen in Chili gezien uw neef daar woont. U bent naar de Chileense ambassade gegaan om het asielp proces op te starten. Uiteindelijk kreeg u in september 2018 te horen dat ze in Chili op dat moment uw asielaanvraag niet konden aanvaarden door de problemen in Venezuela. Het consulaat van Chili raadde u vervolgens aan om toch naar Chili te gaan op uitnodiging van uw neef. U diende de documenten voor deze aanvraag in, maar kreeg hier nooit een antwoord op.

In december 2018 kreeg u telefoon van uw vader. Hij zei dat de bendeleden wisten dat u een klacht had ingediend. Hierdoor zouden ze u doden. Ook wisten ze dat u zich bij uw moeder in Lourdes Colon bevond en een relatie had met F. (...).

In december 2018 ben u dan bij uw partner F. (...) gaan wonen in Cuscatlán. Ook trok u in januari 2019 uw asielaanvraag in Chili in omdat u zo lang op antwoord moest wachten.

In 2019 kende u geen problemen meer, maar in januari 2020 besloten u en F. (...) toch de vlucht naar België voor te bereiden.

Op 20 februari 2020 werd F. (...) op de bus aangesproken door een bendelid. Hij toonde ook zijn wapen en zei dat hij wist dat jullie in San Rafael Cerros woonden. Ook kende hij uw naam. Hij zei dat hij jullie niet meer in het land zouden zien aangezien jullie de klacht niet hadden ingetrokken. Ook vroeg hij geld aan F. (...) waarop ze hem 50 dollar gaf.

Daarop diende u nogmaals een klacht in, maar omdat er op de bus geen camera's hingen en er geen getuigen waren, heeft de politie de klacht niet aanvaard.

U verliet El Salvador op 4 maart 2020 en kwam de volgende dag aan in België. Op 11 maart 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; het Salvadoraans paspoort van uw partner F. (...); uw diploma's; uw identiteitskaart; een klacht; documenten van uw asielaanvraag in Chili; het diploma Engels van uw partner; het diploma secundair onderwijs van uw partner; loonbrieven van uw partner; de geboorteakte van uw partner.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk El Salvador te hebben verlaten doordat uw buurman die tot bende 18 behoorde u probeerde te vermoorden omdat u weigerde informatie te geven aan de bende en u nadien bedreigd werd omwille van de klacht die u had ingediend tegen hem. Dit probleem situeert

zich echter in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat uw buurman C. (...) u tot op heden zou willen vervolgen. U stelt dat hij u meermaals bedreigde, maar u hechtte er niet veel belang aan gezien hij toen steeds dronken was (CGVS, p.12). Uiteindelijk heeft hij u één keer in dronken toestand proberen aan te rijden in 2018, maar u kon ontsnappen (ibid.). Hij belde vervolgens versterking op om u te vermoorden, maar toen die versterking kwam opdagen, lieten ze het erbij en gingen ze zonder meer het huis van C. (...) binnen (CGVS, p.16). U stelt dat ze aan het wachten waren tot u buiten kwam om u dan te vermoorden, maar gezien u gewoon naar uw tante bent kunnen vluchten en de bendeleden enkel het huis van C. (...) binnengingen zonder u te benaderen kan er bezwaarlijk gesteld worden dat ze u in het oog hielden en nog steeds zouden vermoorden (ibid.). Als dat wel het geval was hadden ze het wel opgemerkt wanneer u het huis verliet om naar uw tante te gaan. Bijgevolg kan er dan ook geen actueel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uwen hoofde worden afgeleid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de overige door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U stelt vervolgens immers dat de bende uw vader in december 2018 aansprak met de mededeling dat de bendeleden u wilden doden omdat u een klacht had ingediend (CGVS, p.13). Echter is het vreemd dat C. (...) u in een dronken bui poogt aan te rijden en nadien heel de bende een onderzoek start naar waar u zich bevindt. Bovendien is het evenmin aannemelijk dat ze dan niet gewoon naar uw familie zouden stappen om deze informatie te weten te komen gezien ze vlakbij wonen. U stelt dat de bende dat op een andere manier onderzoekt en uw verblijfplaats waarschijnlijk te weten zijn gekomen omdat bende 18 ook in Lourdes Colón actief is en de bendes uit verschillende sectoren met elkaar communiceren (CGVS, p.17). Het is echter weinig aannemelijk dat het dan toch negen maand zou duren voordat de bendes uw verblijfplaats te weten zouden komen. Tevens is het eveneens weinig aannemelijk dat ze wanneer ze te weten zijn gekomen waar u woont uw vader zouden aanspreken in plaats van u persoonlijk (CGVS, p.13), zeker gezien ze uw vader nooit eerder benaderden om te achterhalen waar u was (CGVS, p.17). Ook gingen ze nooit langs bij uw moeder in Lourdes Colón waar u toen woonde terwijl ze wel hadden gezegd dat ze wisten dat u er woonde en dat ze u zochten omdat u een klacht had ingediend (CGVS, p.13), wat dan ook verder afbreuk doet aan uw vrees vermoord te worden door bende 18. Daarenboven werden uw broer en uw vader, die tot op heden nog steeds in diezelfde kolonie als C. (...) wonen (CGVS, p.6), na december 2018 nooit meer benaderd of aangesproken door de bende en hebben ze C. (...) ook niet meer in de kolonie gezien (CGVS, p.18). Dit gegeven maakt het des te onaannemelijker dat C. (...) of bende 18 waartoe hij behoort u tot op heden zouden willen vervolgen.

Tevens kende u gedurende het volledige jaar 2019 geen problemen meer en kon u gewoon gaan werken (CGVS, p.114-15; 17). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de bende plots een jaar later, in februari 2020, uw partner F. (...) zou aanspreken ergens ver weg van haar woonplaats en stellen dat de bende jullie niet meer in het land wilde zien (CGVS, p.14). Het feit dat jullie de tickets ook reeds hadden gekocht voordat deze gebeurtenis plaatsvond, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident. Bovendien zijn de bendeleden ook nooit bij F. (...)’s familie langs geweest om te verifiëren of jullie er al dan niet nog woonden (CGVS, p.17), wat redelijkerwijs wel van hen verwacht kan worden gezien ze dreigden dat ze jullie niet meer in het land wilden zien. Er kan aan deze gebeurtenis dan ook geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen omtrent de klacht die jullie wilden indienen over dit incident ondermijnen bovendien de geloofwaardigheid van dit incident nog verder. Het is namelijk niet aannemelijk dat men een klacht niet zou willen noteren omdat er geen getuigen van het incident waren (CGVS, p.14). U kon namelijk voor het incident met C. (...) wel een klacht indienen terwijl er ook geen sprake is van camera’s of getuigen.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. U legt namelijk het paspoort van u en uw partner voor, uw identiteitskaart, de geboorteakte van uw partner en verscheidene documenten de studies en het professioneel parcours van u en uw partner neer. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw school- en professionele carrière, die hier niet ter discussie staan. Voorts legt u documenten betreffende uw asielaanvraag in Chili voor. Dit gegeven staat echter niet ter discussie in deze beslissing. Wat betreft de klacht die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat dit document louter gebaseerd is op uw

verklaringen en niet op een onafhankelijk onderzoek. Bijgevolg wijzigt dit document bovenstaande vaststellingen evenmin.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen

na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), F. G. G. V., zijnde de partner van verzoeker, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoeker integraal over daar verzoekster wat haar asielrelaas betreft, volledig steunt op de asielaanvraag van haar partner.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen "48/3 tot 48/7" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt". Tevens menen zij dat er sprake is van een appreciatiefout.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift volgende stavingstukken:

- UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" maart 2016 (stuk 3);
- het rapport "Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse" van Human Rights Watch van februari 2020 (stuk 4);
- de COI Focus "Salvador Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019 (stuk 5);
- reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken over El Salvador afgedrukt op 29 mei 2020 (stuk 6);
- "Asile et preuve: de la suspicion à la conviction" van de website www.espoirdasile.org (stuk 7);
- UNHCR « Guidance Note on refugee claims relating to victims of organized gangs » maart 2010 (stuk 8);
- COI Focus "Salvador: Retour au pays des ressortissants" 9 januari 2020 (stuk 9);
- een internetartikel van www.bbc.com "Bukele contra las maras : cuáles sp, las principales pandillas de El Salvador y por qué est tan peligroso que las mezclen en las cárceles" zonder vertaling, 9 april 2020 (stuk 9);

- « *It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country* » The Washington Post" 3 maart 2019 (stuk 11);
- "*El Salvador: threats against family members of police officers*" Asylas, oktober 2020 (stuk 12).

2.2.2. Op 13 april 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020, de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 en de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020 en er de weblinks van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Verzoeker gaf aan dat toen hij in Ciudad Delgado woonde, de bende 18 mensen voor hun kar trachtte te spannen om hen gunsten te verlenen. Ook hij werd af en toe benaderd, doch kon hen aanvankelijk steeds afwimpelen door te zeggen dat hij van zijn werk kwam (notities CGVS, p. 12). Op een dag werd hij benaderd door C. die hem de boodschap gaf dat hij het beu was en dat hij het lastig vond dat verzoeker niet meewerkte (notities CGVS, p. 12). Verzoeker stopte hem toen af en toe wat geld toe om binnen en buiten te kunnen (notities CGVS, p. 12). Wanneer C. dronken was, dreigde hij ermee verzoeker te zullen ombrengen, doch verzoeker hechtte niet veel belang aan deze bedreigingen omdat C. dronken was (*“Ik hechtte er toen geen belang aan, ik dacht hij is gewoon onder invloed”*) (notities CGVS, p. 12)). Uiteindelijk heeft C. verzoeker één keer in dronken toestand proberen aan te rijden op 3 juni 2018, maar verzoeker kon ontsnappen (notities CGVS, p. 12). Verzoeksters relaas steunt op de problemen van verzoeker.

2.3.4.1. Verzoekers wijzen in het verzoekschrift op de onveiligheid in El Salvador en stellen dat er wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoeker, met name *“personen die door een bende worden beschouwd als strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag”*, en van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekster, met name *“een jonge vrouw”*. Zij wijzen er tevens op dat UNHCR stelt dat asielzoekers uit El Salvador die onder een of meer van de geïdentificeerde risicoprofielen vallen, behoefte kunnen hebben aan vluchtelingrechtelijke bescherming op grond van artikel 1A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 1951. Verzoekers onderstrepen nog dat nergens in de bestreden beslissingen hun vluchtrelaas fundamenteel wordt onderuitgehaald en dat de commissaris-generaal geen dienstige elementen aandraagt die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid. In verband met de veiligheidssituatie in El Salvador, de door hen aangehaalde risicoprofielen en het standpunt van UNHCR voegen verzoekers als bijlage bij hun verzoekschrift de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 van het UNHCR (bijlage 3), de *“COI Focus Salvador Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019 (bijlage 5), het reisadvies inzake El Salvador van de FOD Buitenlandse Zaken (bijlage 6), de *“Guidance Note on*

Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs” van maart 2010 van het UNHCR (bijlage 8) en een internetartikel d.d. 29 april 2020 (bijlage 10).

2.3.4.2. De Raad wijst er evenwel op dat daargelaten de vraag of de door verzoekers aangehaalde problemen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, vastgesteld dient te worden dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun buurman C. hen tot op heden zou willen vervolgen en aldus niet aannemelijk maken dat zij bij hun terugkeer blootgesteld zullen worden aan represailles vanwege C. of diens bende (bende 18).

Wat betreft het incident met buurman C. op 3 juni 2018, bemerkt de Raad dat uit de verklaringen van verzoeker duidelijk blijkt dat de bendeleden die C. opbelde ter versterking, geenszins de intentie hadden om verzoeker effectief te doden. Immers worden dienaangaande in de bestreden beslissing volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Uiteindelijk heeft hij u één keer in dronken toestand proberen aan te rijden in 2018, maar u kon ontsnappen (ibid.). Hij belde vervolgens versterking op om u te vermoorden, maar toen die versterking kwam opdagen, lieten ze het erbij en gingen ze zonder meer het huis van C. (...) binnen (CGVS, p.16). U stelt dat ze aan het wachten waren tot u buiten kwam om u dan te vermoorden, maar gezien u gewoon naar uw tante bent kunnen vluchten en de bendeleden enkel het huis van C. (...) binnengingen zonder u te benaderen kan er bezwaarlijk gesteld worden dat ze u in het oog hielden en nog steeds wouden vermoorden (ibid.). Als dat wel het geval was hadden ze het wel opgemerkt wanneer u het huis verliet om naar uw tante te gaan.”*

2.3.4.3. Verder wijst de Raad erop dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij sindsdien nog problemen hebben gekend met C. of de bende 18, aangezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de overige aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verzoeker gaf aan dat hij in december 2018 plots werd opgebeld door zijn vader en dat zijn vader hem vertelde dat de bendeleden wisten dat hij een klacht had ingediend en dat ze nog steeds op zoek zijn naar hem (notities CGVS, p. 13). De bendeleden lieten zijn vader verstaan dat ze wisten dat hij nu bij zijn moeder in Lourdes woonde, dat zij wisten waar zijn ouders woonden en dat zij het ook wisten van F. (notities CGVS, p. 13). Vooreerst meent de Raad dat het uiterst bevreemdend is dat indien de bendeleden verzoeker werkelijk wilden vinden, zij niet gewoon naar zijn familie stapten om deze informatie te weten te komen gezien ze vlakbij wonen. Verzoeker stelde hierover slechts dat de bende dat op een andere manier onderzoekt en zijn verblijfplaats waarschijnlijk te weten zijn gekomen omdat bende 18 ook in Lourdes Colón actief is (notities CGVS, p. 17), doch het is opmerkelijk dat het dan toch nog ongeveer een half jaar duurt voordat de bende zijn verblijfplaats te weten zou komen. Daarenboven meent de Raad dat het totaal geen hout snijdt dat de bendeleden wanneer ze te weten zijn gekomen waar verzoeker woont, zijn vader zouden aanspreken in plaats van verzoeker persoonlijk (notities CGVS, p. 13). Dit geldt des te meer nu ze zijn vader nooit eerder benaderden om te achterhalen waar hij was (notities CGVS, p. 17). Dat de bendeleden nooit langs gingen bij zijn moeder in Lourdes Colón waar verzoeker toen woonde, terwijl ze wel hadden gezegd dat ze wisten dat hij er woonde en dat ze hem zochten omdat hij een klacht had ingediend (notities CGVS, p. 13), is allerminst plausibel. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekers broer en zijn vader, die tot op heden nog steeds in diezelfde kolonie als C. wonen, na december 2018 nooit meer benaderd of aangesproken werden door de bende en C. bovendien niet meer in de kolonie hebben gezien (notities CGVS, p. 18). Dit gegeven maakt het nog minder aannemelijk dat C. of bende 18 verzoeker tot op heden zouden willen vervolgen.

Wat betreft het incident in februari 2020, waarbij F. toen zij de bus nam zou zijn bedreigd door een bendelid, wordt er door de commissaris-generaal terecht op gewezen dat gezien de vaststelling dat verzoeker gedurende het volledige jaar 2019 geen problemen meer kende en gewoon kon gaan werken (notities CGVS, p. 14-15; 17), het niet aannemelijk is dat de bende plots een jaar later, in februari 2020, F. zou aanspreken ergens ver weg van haar woonplaats en zou stellen dat de bende hen niet meer in het land wilde zien (notities CGVS, p. 14). Door verwerende partij wordt bovendien tevens het volgende overwogen: *“Het feit dat jullie de tickets ook reeds hadden gekocht voordat deze gebeurtenis plaatsvond, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident. Bovendien zijn de bendeleden ook nooit bij F. (...)’s familie langs geweest om te verifiëren of jullie er al dan niet nog woonden (CGVS, p.17), wat redelijkerwijs wel van hen verwacht kan worden gezien ze dreigden dat ze jullie niet meer in het land wilden zien. Er kan aan deze gebeurtenis dan ook geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen omtrent de klacht die jullie wilden indienen over dit incident ondermijnen bovendien de geloofwaardigheid van dit incident nog verder. Het is namelijk niet aannemelijk dat men een klacht niet zou willen noteren omdat er geen getuigen van het incident waren (CGVS, p.14). U kon*

namelijk voor het incident met C. (...) wel een klacht indienen terwijl er ook geen sprake is van camera's of getuigen."

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat zij in het jaar 2019 geenszins gewoon gingen werken en dat uit hun verklaringen daarentegen blijkt dat zij veel voorzorgsmaatregelen namen, merkt de Raad echter op dat hun voorzorgsmaatregelen er louter in zouden hebben bestaan dat zij afwisselden tussen moto en privévervoer (een microbus) en niet steeds dezelfde route namen (notities CGVS, p. 8 en 13). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de rit naar hun werk met de moto maar liefst anderhalf uur duurde en met de microbus zelfs twee à tweeënhalf uur (notities CGVS, p. 8). De microbus stopte bovendien nog om andere mensen op te halen (notities CGVS, p. 8). Het lijkt dan ook niet moeilijk voor C. en diens bendeleden om verzoekers te onderscheppen tijdens hun dagelijks traject naar hun werk. In dat licht is het dan ook wel degelijk allerminst geloofwaardig dat verzoekster in februari 2020, nadat verzoekers gedurende het volledige jaar 2019 geen problemen meer kenden, plots werd aangesproken door een bendelid ergens ver weg van haar woonplaats. De Raad bemerkt hierbij overigens nog dat het feit dat verzoekers nog dagelijks een lange rit naar het werk ondernamen met een moto, een voertuig dat weinig bescherming biedt, dan wel met een microbus die ook nog andere mensen ophaalde, niet verenigbaar is met de door hen aangehaalde continue vrees om door C. of zijn bende gevonden en vermoord te worden. Verzoeker gaf immers het volgende aan: *"Zoals ik al vermeldde ging ik afwisselend met moto en privétransport naar het werk. De angst dat ze me zochten bleef altijd hangen. Zo heb ik het jaar 2019 uitgedaan. Bang. De angst werd nog groter toen die persoon recht over het bedrijf vermoord werd. Ik had ook constant het gevoel dat ze me zochten en aan werk was het ook de gewoonte dat mensen overvallen werden en telefoons gestolen werden"* (notities CGVS, p. 13-14). In dergelijke context is het dan ook weinig aannemelijk dat verzoekers dit lange traject naar hun werk bleven ondernemen indien zij werkelijk een continue vrees hadden.

Verder bemerkt de Raad dat verzoekers met de loutere uitleg dat zij reeds in januari 2020 een neef van verzoeker verzochten vliegtickets te kopen maar dat deze neef vliegtickets aankocht voor maart 2020, waardoor zij niet anders konden dan pas in maart te vertrekken, op geen enkele wijze bovenstaande vaststellingen, die de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden problemen na het incident van 3 juni ondergraven, in een ander daglicht stellen.

Waar verzoekers ten slotte nog opwerpen dat de klacht voor het incident met C. op een andere plaats werd ingediend, namelijk in Lourdes Colón, en dat er bovendien wel getuigen waren bij dit incident op 3 juni 2018 nu immers *"zijn tante (...) contact met zijn moeder (had) genomen en alles uitgelegd (had); dan is zijn moeder naar daar met een politiepatrouille aangekomen"*, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekers tante en moeder niet rechtstreeks getuige waren van het incident op 3 juni 2018 waarbij C. verzoeker trachtte aan te rijden. Uit verzoekers verklaringen blijkt wel degelijk dat hierbij evenmin getuigen waren, waardoor het allerminst kan overtuigen dat men hun klacht naar aanleiding van het incident in januari 2020 niet zou hebben willen noteren omdat er geen getuigen en camera's waren. Verzoekers kunnen evenmin volstaan met de uitleg dat de klachten op andere plaatsen werden ingediend om te verklaren waarom zij in het ene geval wel een klacht konden indienen en in het andere geval dan weer niet.

Gelet op het voorgaande, maken verzoekers dan ook allerminst aannemelijk dat C. of bende 18 waartoe hij behoort hen tot op heden zou willen vervolgen.

De Raad wijst er voorts op dat een loutere verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in hun land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekers, zo blijkt uit wat voorafgaat, manifest in gebreke blijven.

2.3.5.1. Verzoekers onderstrepen verder nog in hun verzoekschrift dat de ouders van verzoeker voor de politie werken. Zij stellen vast dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat hiermee rekening werd gehouden. Nochtans blijkt uit objectieve informatie dat politieagenten en hun familieleden een risicoprofiel hebben (zie bijlagen 5 en 11-12 van het verzoekschrift).

2.3.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn ouders zelf geen politieagenten zijn. Weliswaar werken zijn ouders voor politiekantoren, doch is zijn vader auditor en zijn moeder secretaresse (notities CGVS, p. 8). Hoe dan ook dient er te worden vastgesteld dat nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in El Salvador problemen heeft gekend omwille

van het werk van zijn ouders en/of dat hij enige vrees zou hebben omwille van het werk van zijn ouders. De Raad benadrukt dat dergelijke loutere verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekers op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.3.6.1. Verzoekers menen verder dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de situatie van terugkeerders en stellen dat zij als terugkeerders die al problemen ondervonden met leden van een bende, een zeer reëel risico lopen op vervolging in El Salvador. Inzake de risico's voor terugkeerders voegen zij als bijlage bij hun verzoekschrift het rapport *"Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse"* van 5 februari 2020 van Human Rights Watch (bijlage 4) en de COI Focus *"Salvador Retour au pays des ressortissants"* van 9 januari 2020 (bijlage 9).

2.3.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat de commissaris-generaal, zich steunend op de COI Focus van 9 januari 2020 waarnaar ook verzoekers verwijzen, in de bestreden beslissingen op het volgende wijst: *"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Het voorgaande wordt bovendien bevestigd door de informatie die blijkt uit de recentere *"COI Focus Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire"* van 17 december 2020 en de *"COI Focus Salvador Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020 die door de commissaris-generaal per aanvullende nota van 12 april 2021 werden neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Uit het door verzoekers bijgebrachte rapport *"Deported to Danger"* van 5 februari 2020 van Human Rights Watch (bijlage 4 van het verzoekschrift), blijkt evenmin dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekers niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen actueel nog enige persoonlijke vrees voor vervolging of ernstige schade dienen te hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekers zich in hun

verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Voormeld rapport van Human Rights Watch gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekers tonen allerminst aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als persoon die in het buitenland hebben verbleven. De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.7. Wat betreft nog de opmerking dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om de Salvadoraanse burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekers dat zij tot op heden worden gevisieerd door C. en diens bende en dat zij bij een terugkeer dreigen te worden blootgesteld aan represailles vanwege C. en/of diens bende, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

2.3.8. Voorts bemerkt de Raad nog dat verzoekers met een loutere verwijzing naar de publicatie "*Asile et preuve: de la suspicion à la conviction*" van *Espoir d'Asile* omtrent de bewijslast en beoordeling van de geloofwaardigheid bij verzoeken om internationale bescherming (bijlage 7), evenmin *in concreto* afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.3.9. De door verzoekers bijgebrachte documenten – zij brengen hun Salvadoraans paspoort, de identiteitskaart van verzoeker, de geboorteakte van verzoekster, verscheidene documenten inzake hun studies en professioneel parcours, documenten betreffende verzoekers asielaanvraag in Chili en een klacht bij (administratief dossier man, stuk 6, map documenten; administratief dossier vrouw, stuk 6, map documenten) – doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers stelt de commissaris-generaal dienaangaande terecht het volgende: "*De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. U legt namelijk het paspoort van u en uw partner voor, uw identiteitskaart, de geboorteakte van uw partner en verscheidene documenten de studies en het professioneel parcours van u en uw partner neer. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw school- en professionele carrière, die hier niet ter discussie staan. Voorts legt u documenten betreffende uw asielaanvraag in Chili voor. Dit gegeven staat echter niet ter discussie in deze beslissing. Wat betreft de klacht die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat dit document louter gebaseerd is op uw verklaringen en niet op een onafhankelijk onderzoek. Bijgevolg wijzigt dit document bovenstaande vaststellingen evenmin.*"

Waar verzoekers in verband met de neergelegde klacht opmerken dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat het om een vervalsing gaat, stelt de Raad vast dat verzoekers er ten onrechte van uit blijken te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat de neergelegde klacht niet volstaat om de door verzoekers voorgehouden problemen in hun land van herkomst aan te tonen, aangezien dit document louter gebaseerd is op de verklaringen van verzoeker en niet op een onafhankelijk onderzoek. Deze

klacht neergelegd naar aanleiding van het incident op 3 juni 2018 volstaat dan ook geenszins om aan te tonen dat verzoeker na dit incident nog steeds werd gevisieerd door C. of de benedeleden.

De stukken die door verzoekers als bijlage bij hun verzoekschrift werden gevoegd (bijlagen 3-12), werden hierboven reeds besproken.

2.3.10. Waar verzoekers nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad duidt er evenwel op dat hierboven omstandig wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers nog zouden hebben gekend na het incident op 3 juni 2018 en hun bewering dat zij sinds dit incident worden gevisieerd door C. en diens bende. Aangezien verzoekers geen geloofwaardige problemen meer hebben gekend sinds dit incident op 3 juni 2018 en zij nog tot maart 2020 in El Salvador bleven wonen en werken en nergens uit blijkt dat C. of bende 18 waartoe hij behoort hen tot op heden zouden willen vervolgen, kan hieruit geen nood aan internationale bescherming blijken. De schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.11. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekers de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers menen dienaangaande dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de aard van het geweld in El Salvador. Verzoekers wijzen erop dat uit de rapporten waarnaar de commissaris-generaal verwijst blijkt dat er sprake is van geweld in El Salvador en dat niet uitgesloten wordt dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement*

caused by crime and violence in El Salvador" van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen en vermeld in de COI-Focus, waarin het geweld door de bendes als "*highly targeted and individualized*" wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24 (rechtsplegingsdossier, stuk 7, aanvullende nota CGVS); UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. In zoverre verzoekers menen dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekers neergelegde documenten (administratief dossier man, stuk 6; administratief dossier vrouw, stuk 6), en dat verzoeker en verzoekster tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van respectievelijk 24 augustus 2020 en 26 augustus 2020 de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Spaans en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.13. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.14. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.15. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET